

LEOPOLDON

5/2009

DNES dobýjanie vrcholov

**Leopoldovská
zástava
na Gerlachu**

**Leopoldovčan
o zlatý poklad**

Foto: Tibor Hromádka a Marián Horňák

časopis obyvateľov Leopoldova

Ročník: 25. Vydáva: Mesto Leopoldov. Adresa redakcie: Hlohovská cesta 2, 920 41 Leopoldov. Redakčná rada: Juraj Hladký – predseda, Mária Moravčíková, Kristína Vachanová, Martin Jurčo. Asistentka: Marieta Patajiová. Telefón: 033/734 22 07. Fax: 033/734 23 88, casopis@leopoldov.sk. Vychádza šesťkrát ročne. Inzercia v redakcii. Cena výtlačku: 10 Sk (0,33 EUR). Náklad: 499 ks. Tlač: VM-print Leopoldov. Distribúcia: Rozširuje sieť domácich predajcov. Registračné číslo: Pra/Hr/95/00749.

LEOPOLDOVČANIA NA GERLACH VYNIESLI MESTSKÚ VLAJKU

Aj keď mu odborné meranie vzalo z jeho výšky desať metrov, ostáva naďalej najmohutnejším vrcholom Vysokých Tatier. A dokonca každým rokom o pár milimetrov podrastie. Gerlachovský štít dobývajú horolezci i bežní turisti už takmer dve storočia. Doteraz si jeho strmé steny vyžiadali asi stovku obetí.

LEOPOLDOV/TATRANSKÁ POLIANKA. Nepociťovali sme ani pýchu, ani hrdosť, ani sklamanie. Prekonali sme posledný strmý úsek istením lanom. Niekoľko pichľavých skál nám poranilo ruky, ale tesne pod vrcholom už sme takmer nevnímali náročnosť prekonaného terénu. Šiesti na vrchole si navzájom podávame ruky s našimi dvoma horskými vodcami. V nadmorskej výške 2654,7 metra z nás padá akákoľvek únava. Na Slovensku sa už vyššie vyjsť nedá.

Kotol, pod ktorým duje vietor

Hoci mnohí turisti hovoria o tom, že Gerlachovský štít je vzhľadom nezaujímavý, ľudí odjakživa fascinuje jeho mohutnosť a majestátnosť. Gerlachovský kotol aj za priaznivého počasia vzbudzuje dojem, akoby v ňom čerti varili hustý snehový guláš. V minulosti ľudia verili, že je to kráter vyhasnutej sopky.

Zvyšky spadnutých lavín sa v lete prakticky nerozpúšťajú. V istých úsekoch Batizovského žlabu ostáva aj v horúcich dňoch niekoľkometrová vrstva ľadu.

„Gerlach nemá typický špicatý vrchol, ale je rozťahnutý. Možno preto sa zdá niekomu nepekný. Je pravda, že jeho dominantou je kotol,“ vysvetľuje horský vodca Tibor Hromádka (44). Bývalý dobrovoľný záchranár vysokohorskej služby máva obdobia, keď zdoláva Gerlach aj niekoľkokrát do týždňa. Počas leta narastá o výstup záujem a denne absolvuje cestu nahor približne 30 turistov. Limit na jedného horského vodcu sú maximálne tri osoby. „Zobrať si ich viac je nerozvážne. A predsa pri lezení stretávame i takých. Tam však hrozí veľké riziko. Ak sa niekto pošmykne, pôjdu dolu všetci.“

Ráno v horskom taxíku

Vstávame o pol piatej, za tmy. Z Tatranskej Polianky nás odváža na Sliezsky dom chatový horský taxík o tri štvrté na šesť ráno. Vodičovi obetujeme tridsať eur. Ušetriť ich znamená

stratiť minimálne dve a pol hodiny. Asfaltová cesta totiž nie je pre ostatné autá prístupná. Postupne začína svitať a naši dvaja vodcovia Tibor a Roman nás uistujú, že bezoblačné počasie vydrží až do večera.

Pod Sliezkym domom sa rozdeľujeme na dve skupinky a stredne rýchlym tempom stúpame v chladnom ráne kosodrevinou okolo Velického plesa a ponad vodopád s rovnakým pomenovaním.

O chvíľu strácame pod nohami starý turistický chodník a stúpame strminou Velickej próby priamo do Sedielka nad Ktľom. Po pravej strane sa črtá Lomnický štít, v pozadí kričf Východná - Vysoká a menej známa Bradavica. Náhle zastavujeme, aby sme sa zaistili lanami a ochránili prilbami pred padajúcimi kameňmi.

Majestátnosť a obeť

„Gerlach má na konte asi stovku obetf, paradoxne, viacej ich je zo súčasnosti, ako z minulosti. Kto však naň vystúpil ako prvý, sa dnes už nedozvieme,“ hovorí Tibor. Dlhé roky pracoval ako dobrovoľník so záchranármi, no zmeny zákonov a tiež medziľudské vzťahy ho nakoniec odradili. Napriek tomu dodnes nosí v batohu všetky potrebné inštrumenty.

„Počujem krik, neváham a bežím pomôcť. Mal by som ostať stáť a čakať, len preto, že už tam nepracujem?“ pýta sa. Rodáka zo Spišskej Novej Vsi zlákali Tatry už v mladosti. Nakoniec po váhaní opustil svoje mesto a presťahoval sa do Štôly. Nechcelo sa mu denne dochádzať do Tatier štyridsať kilometrov. Je presvedčený o tom, že patrí k horám. Medzitým, ako nám popisuje svoje peripetie so sťahovaním, driapeme sa vrcholom Gerlachovského kotla. Oproti nám trčí niekoľko štítov nesúcich mená drahokamov – Opál, Granát. Občas ich zdolajú horolezci, pre bežných turistov sú neprístupné. A Gerlach stále nevidno. Pred nami sa šterajú dve menšie skupinky turistov. Chvíľami ich dobiehame, ale potom musíme vždy čakať, kým od nás odídu, aby sme zachovali bezpečnú vzdialenosť. Kamenné steny Gerlachu totiž zvetrávajú a uvoľňujú sa z nich skaly. Aj z tohto dôvodu sa na výstup nepoužíva cesta Batizovskou próbou. Tá slúži len pre zostup. *„Nezodpovední turisti chodia i tadial, ale ohrozujú nielen seba, ale aj ostatných,“* hovorí Roman.

Zaplatená odvaha

Horským vodcom mnohí vyčítajú, že na Gerlachu iba zarábajú. Z najvyššieho štítu sa stal v posledných rokoch celkom výnosný biznis. Aj my premýšľame nad tým, či naozaj osemapolhodinová túra za tie peniaze stojí. Na strane druhej sa vynára otázka bezpečnosti. Nájst však pomer medzi zodpovednosťou a jej finančnou hodnotou je ťažké. A tak niektorí turisti naletia a svojich sprievodcov preplácajú. Ale nie je to tak dávno, čo pod strmým bralom

v kosodrevine skončil asi stodvadsaťkilový turista. Na vlastnú päsť zdolal Gerlach. Pri jeho zliezaní ho zlákal akoby vychodený chodník, ktorý viedol do rokliny, kde turista našiel smrť. Iba dobrý horský vodca tuší všetky nástrahy skrývajúce sa na ceste.

Kedysi na Gerlach viedol turistický chodník a na skalách trčia dodnes zvyšky kovových úchytiel na reťaze. „Občas sa hovorí v našich kruhoch o obnovení tohto chodníka, ale nikto nevie kedy. Myslím si, že sa to ani nestane. Nikto nemá o to príliš veľký záujem,“ podotkne Tibor. Pritom v dvadsiatych rokoch minulého storočia uvažovali vtedajší astronómovia nielen o vybudovaní observatória a lanovky, ale aj meteorologickej stanice priamo na vrchole. Plány sa nakoniec neuskutočnili.

V skalnom meste

Cez niekoľko skalných rebier a žlabov sa prebojujeme tesne pod vrchol Gerlachu. Zopár desiatok metrov pred nami stúpajú do pomyselného skalného mesta dvaja poľskí turisti navzájom sa istiac lanami. Tibor podotkne, že liezť touto strminou nie je také nebezpečné, ako sa zdá, ale človek sa nesmie dívať pod seba. „Ak by tam nebola tá nekonečná hĺbka, človek by nepocítoval žiadnu úzkosť. Išiel by ako po obyčajnom chodníku,“ vysvetľuje.

Výstup sa vzápätí spomaľuje a nám sa zdá, že potrvá ešte hodnú chvíľu, kým sa pevne postavíme na najvyšší vrch Slovenska. Na naše prekvapenie o desať minút už precitáme pri železnom kríži. Fúka mierny vietor, teplomer ukazuje sedemnášť stupňov a my rukou vytvárame tieňovú clonu, aby sme oči chránili pred slnečnými lúčmi.

Pred nami sa náhle otvára celé mystérium Tatier. Na severe im dominuje Ždiarska Vidla s Havranom, o čosi ďalej kraluje Kriváň. Práve on sa v minulosti bil o prvenstvo s Gerlachovským a Lomnickým štítom.

Po pol hodine výhľadov a oddychu zliezame Batizovskou próbou strmým a strach naháňajúcim stometrovým zrázom. Zostup zabezpečujeme nielen lanami, ale pomáhajú nám aj kovové tyče zatĺčené do skál.

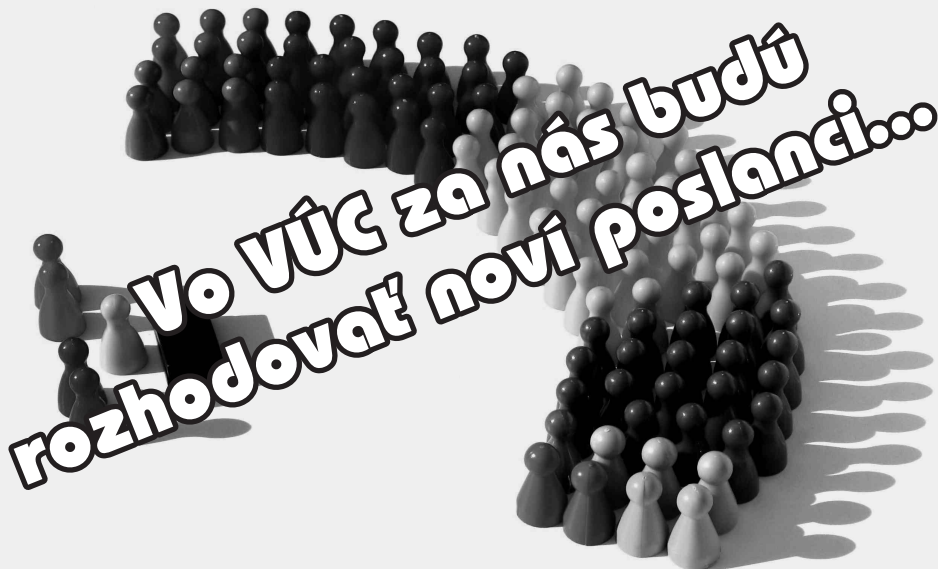
Hľadači pokladov

Do spodných partií Batizovskej doliny ešte v osemnástom storočí húfne chodili hľadači pokladov. Prezlečení za podomových obchodníkov prespávali v tatranských obciach, aby vždy ráno vyrazili za úlovkom. Pri plese sa od nás Tibor s Romanom odpájajú. Vyplatíme im žiadanú sumu a nechávame sa unášať tatranským chodníkom. K jednému zo štítov sa blíži záchranársky vrtuľník.

Rasťo Piovarči

Foto: tadaalto

Zvolíme si ich my?

V sobotu 14. novembra budeme mať možnosť zvoliť si na ďalšie volebné obdobie svojich zástupcov do Zastupiteľstva Trnavského samosprávneho kraja (TTSK). V hlohovskom volebnom obvode máme možnosť si vybrať troch z dvadsaťjeden kandidátov do 40-členného poslaneckého zboru. Sociológovia sa opäť obávajú nízkej účasti. Primátor Leopoldova JUDr. Milan Gavorník voličov vyzýva, aby k voľbám prišli, keďže samosprávny kraj je dôležitý partner pre každú jednu obec či mesto.

***Pán primátor, nie je tajomstvom, že záujem voličov o eurovolby a o voľby do krajských samospráv je naozaj nízky. K tým ostatným prišlo len 18 percent voličov. Istotne je to aj tým, že voľby do vyšších územných celkov patria k tým „novým“ voľbám a občania možno ešte nedoceňujú ich závažnosť aj pre svoj každodenný život. Kde vidíte hlavnú príčinu nízkeho záujmu o ne vy?**

-Ludí najviac zaujímajú tie voľby, kde vidia, že môžu niečo reálne ovplyvniť a najviac to cítia práve na obecnej úrovni – väčšinou osobne poznajú kandidátov na primátora či starostu, kandidátov na poslancov, poznajú ich názory, doterajšiu prácu a dokážu predpokladať, ako ich budú v zastupiteľstvách zastupovať. Tu si uvedomujú, že ich voľba je naozaj zodpovedná. To isté platí aj pri parlamentných voľbách. Aj keď osobne poslancov nepoznajú, denne ich vidia v televízii, počúvajú ich názory a priamo na kvalite svojho života cítia aj význam a dosah ich rozhodnutí. Ináč je to už práve s týmito voľbami, pretože mnohí ľudia možno ani nepoznajú poslancov VÚC, nepoznajú ich kompetencie, nestretávajú sa s ich rozhodovaním v novinách, televízii – každodennú prácu územnej samosprávy nemajú každodenne predostieranú a jej dosah pre nich teda ani veľmi necítia. VÚC však rieši veľmi podobné problémy ako obce a mestá, ibaže na úrovni vyššieho územného celku, ktorého súčasťou pritom sú práve obce a mestá, teda aj naše mesto a jeho obyvatelia. Či už je to budovanie akejkoľvek vize o budúcnosti kraja a rozhodovanie o nej, keď si to „rozmeníme na drobné“, za každým takýmto rozhodnutím musíme tak či tak každý vidieť aj svoju obec, mesto, teda seba samého. Neúčastou na voľbách sami seba ochudobňujeme o možnosť spolupodieľať sa prostredníctvom svojho prosperujúceho mesta práve na tejto vízii prosperujúceho kraja.-

***Pri decentralizácii právomocí si štát rozdelil kompetencie a financie s vyššími územnými celkami a obcami. Aj na rokovaní mestského zastupiteľstva vidieť, že mnohé projekty sa nedajú realizovať bez úzkej spolupráce obcí a krajov, teda VÚC. Jedným z impulzov, keď ste sa rozhodovali o podaní kandidatúry za poslanca Zastupiteľstva TTSK do nasledujúceho volebného obdobia, bola práve tá paralela medzi potrebami obce a kraja. Povedané ináč – aby aj leopoldovská samospráva dokázala živšie reagovať na možnosti, ktoré sa ponúkajú Leopoldovu v krajskom kontexte, a zasa naopak, aby Leopoldov ponúkol kraju svoj potenciál v tých oblastiach, kde na to má možnosti...**

-Na úrovni vyššieho územného celku sa riešia aj mnohé zásadné problémy súvisiace so zdravotníctvom, školstvom, sociálnym zabezpečením, rozvojom kultúry, cestovného ruchu a pamiatkovej starostlivosti, ochranou životného prostredia, údržbou komunikácií, budovaním možností pre prírlev nových investícií, čo je citlivá otázka nielen v období finančnej krízy... Práve toto možno obyvatelia necítia v každenom živote, a práve v týchto otázkach vzniká veľký priestor na vzájomne výhodnú komunikáciu VÚC a obcí. Vyššie územné celky schvaľujú územné plány jednotlivých regiónov a takisto podobne ako mestská samospráva aj VÚC má svoju investičnú politiku, spoluvytvára podmienky pre podnikateľské aktivity. Napríklad v tomto volebnom období TTSK zrekonštruoval viaceré cesty v okrese Hlohovec. O čosi podobné sa usilujeme aj my v súvislosti s opravou Hlohoveckej cesty v úseku od vjazdu do Leopoldova po mestský úrad. V tomto roku sme neuspeli, ale máme prísľub, že budúci rok by sa malo začať s jej úpravami. V súčasnosti vyšlo mesto Hlohovec s iniciatívou osvetliť bývalú svetelnú križovatku medzi Leopoldovom a Šulekovom. Keďže sa tu pre samotné nie veľmi šťastné technické riešenie križovatky výrazne brzďí premávka, budeme budúci rok rokovať s Trnavským samosprávnym krajom o vybudovaní kruhového objazdu, aby sa v tomto úseku doprava urýchlila a zjednodušila. Ďalší náročný projekt, ktorý v budúcnosti pomôže Hlohovcu, Leopoldovu, ale aj samému kraju, bude dopravný obchvat Hlohovca. Bez toho, aby sme o týchto a podobných potrebách komunikovali s krajom, by sme nikdy nemohli našim ľuďom vyjsť v ústrety. Nehovoriac už napríklad o výhodných grantových výzvach, ktoré ponúkajú obciam spoluprácu VÚC na projektoch rekonštrukcie škôl, športových zariadení a takto by som mohol pokračovať ďalej.-

***To už hovoríme o tých obrích projektoch. Aj v Leopoldove a okolitých obciach, povedzme v Červeníku, sú však dobré skúsenosti s tým, že obec spolupracuje s krajom aj v menších projektoch.**

-Takto sme v spolupráci s TTSK pripravili kvalitné podujatia ako napríklad úspešné stretnutie harmonikárov, na ktorom sa prezentuje celý región. A v tomto všetkom je aj dôvod, prečo som sa rozhodol kandidovať: ako primátorovi by mi prospelo a pomohlo, aby som mohol tlmočiť bežné, ale aj z krajského hľadiska dôležité potreby nášho mesta a nášho občana a zároveň aby som mohol presadzovať pre nás užitočné myšlienky kraja v našom meste. Čím silnejšie a bohatšie budú obce, tým silnejší bude kraj. A zasa naopak. Platí to o všetkých oblastiach – počnúc budovaním alebo udržíaním nových investícií, a tým aj pracovných miest, končiac kultúrou a kvalitnejším životom občanov vo všetkých oblastiach. Je dôležité poznamenať, že funkciu primátora mesta by som vykonával súbežne s funkciou poslanca VÚC. Ak teda občania zväžia, že ako primátor mesta mám možnosť v Zastupiteľstve TTSK presadzovať záujmy Leopoldova a zasa záujmy Leopoldova priamo v našom meste obohacovať o postrehy a výzvy z krajskej úrovne, som pripravený pozitívne a zároveň vehementne presadzovať naše záujmy, aby aj politiku VÚC mohol na svojom každodennom živote cítiť aj bežný obyvateľ nášho mesta.-

Zhováral sa Juraj Hladký.

Dôchodcovia na cestách

Ako po iné roky tak aj v tomto roku sa dôchodcovské občianske združenie Šanec usiluje aktívne spríjemniť všedné dni svojich členov.

V máji sme sa preto vydali do trnavského Divadla Jána Palárika na divadelné predstavenie Tajomstvo Greta Garbo. V tom istom mesiaci sme navštívili Krásavicu na Dunaji – naše hlavné mesto Bratislavu. Počas dvojhodinovej prehliadky sme neobišli množstvo lákavých a vzácných historických pamiatok, ktoré nám svojím zaujímavým odborným výkladom priblížila skúsená sprievodkyňa. Na chutný obed, pripravený špeciálne pre náš výlet, sme zašli do reštaurácie, ktorú vlastní náš spolurodák Vojtech Bednarček. Po dobrom obede sme navštívili starobylý Devín, hrad, ktorý bol miestom mnohých pre náš národ významných udalostí.

Počas krásnych letných dní sme navštívili kúpalisko Vincov les a takisto sme obsolvovali jednodňový výlet do Bojníc, kde si každý z účastníkov mohol vybrať to, na čo mal práve chuť – či to už bola návšteva zámku, zoologickej záhrady alebo kúpaliska Čajka.

Mnohí z nás si istotne spomínajú aj na dvojdnový zájazd po Slovensku. Navštívili sme starobylé pútnické miesto Staré hory, ktoré je každoročne cieľom nespočetného množstva ľudí zo Slovenska i zahraničia. Príjemnou zastávkou bolo veľmi pekne upravené kúpalisko v Bešeňovej, kde sa mali možnosť trochu zrelaxovať. Stravu a nocľah sme mali zabezpečené v peknom hotelíku v Poprade. Posilnení príjemným odpočinkom, výbornou stravou a príjemným vystupovaním personálu sme smerovali k ďalšej zastávke nášho výletu – tento raz ním bolo pútnické miesto Levoča. Navštívili sme Chrám sv. Jakuba, ktorý sa právom pyši svojím skvostom – vyrezávaným oltárom s impozantnou výškou 17 a šírkou 6 metrov, dielom Majtra Pavla z Levoče.

Autobusom sme sa vyviezli na levočskú Mariánsku horu. V pokojnom prostredí je tu postavený kostolík. Je miestom, kde sa každoročne v prvú nedeľu schádzajú pútnici z celého sveta. Toto miesto je zvlášť uctievané, pretože pri nájazdoch tatárskych vojsk pred mnohými storočiami bola práve táto hora akousi prekážkou, ktorá ich v ďalšom postupe zastavila. Nemôžeme zabudnúť ani na to, že roku 1995 navštívil Levoču Svätý Otec Ján Pavol II. a za účasti milióna veriacich celebraval svätú omšu priamo na Maria hore, ako ju volajú domáci. Kostol, ktorý z vďačnosti tu vybudovali Levočania a ľudia z okolia a na oltár vsadili Madonu, sa takmer dočkal aj rozšírenia. Blahoslavený pán biskup Vojaššák za výdatnej pomoci správcu miestneho Kostola sv. Jakuba plánovali jeho rozšírenie, avšak prišli známe roky a oni obidvaja boli odsúdení ako protištátne živly.

Ešte posledný pohľad na Levoču a už sa blížime k ďalšiemu cieľu našej cesty. Po návšteve perly Vysokých Tatier, Štrbského Plesa, bola príjemnou zastávkou návšteva salaša medzi Černovou, rodiskom Andreja Hlinku, a Hubovou, rodiskom herečky Anny Javorkovej. Po skvelej ochutnávke a nákupe ovčích výrobkov sme ešte prešli cez Lubchniansku dolinu, kde je malá vodná elektrárňa, a malebnú obec Lubuchňa, ktorá sa preslávila jednak svojimi kúpeľmi a endokrinologickým ústavom. Po tomto hodnotnom, zároveň príjemne vyčerpávajúcom programe sme šťastlivo dorazili do našich domovov.

M. Adamkovič
Foto: OZ Šanec

Pozor na agresívne psy

Útočia priamo v meste!

Keď sa zamestnankyňa mestského úradu vo štvrtok 15. októbra počas pracovného času pobrala pešo po Hurbanovej ulici do základnej školy odniesť poštu a kúpiť deratizačné prostriedky, netušila ešte, že z tejto cesty jej zostane nepríjemná pamiatka v podobe zašitej nohy a ďalších psích hryzancov. Ako sa ukázalo, už o pár dní, v pondelok 19. októbra, ten istý pes agresívne napadol žiačku tunajšej základnej školy.

„Nikdy som strach zo psov nemala. No keď som videla, že sa ku mne priblížili dva psy asi na dva-tri metre a išli stále za mnou, začala som mať nepríjemný pocit. Zrazu sa jeden z nich, bol to čierny vlčiak alebo vlčiakovi podobný pes, na mňa vrhol,“ spomína si na nepríjemnú skúsenosť pracovníčka úradu. Nohami sa pokúšala psa držať od seba a ešte stihla vykriknúť o pomoc. To už ju, pohrozenú, pes zvalil na zem. *„Našťastie, pribehol pán Šandor a duchapritomne lopatou útočiacoho psa odohnal a odviezol ma na mestský úrad, aby som si vzala doklady, a ihneď som vyhľadala lekára.“* Tri rany po uhryznutí bolo treba zašívvať, iné sa budú hojiť postupne samy. Pracovníčka úradu len dúfa, že stopy po piatich hryzancoch nebezpečného psa jej nespôsobia trvalé následky na funkciu končatín. Aj keď už teraz môže hovoriť o šťastí, že psie zuby nezasiahli svaly alebo dôležité cievy. K tomu sa pridružilo štvormesačné preventívne očkovanie a preočkovanie v trnavskej fakultnej nemocnici, pretože psa sa nepodarilo bezprostredne po skutku identifikovať a odobrať mu vzorky. Ihneď po incidente pracovníci úradu zavolali odchytňú službu, no medzi siedmimi odchýtenými túlavými psami útočník nebol.

Niekoľko dní nato ten istý pes uhryzol aj mladú leopoldovskú školáčku a ako sme sa dozvedeli, asi pred dvoma týždňami vyčíňal aj pred zberňou komunálneho odpadu, keď takmer napadol obyvateľku mesta, ktorá do zberne viezla odpad. Len tak-tak sa jej pred agresívnym psom podarilo rýchlo vbehnúť do susediacej predajne krmív.

Aktuálnymi prípadmi sa už zaoberajú vedenie mesta a polícia. Vrátime sa k nim v ďalšom čísle časopisu.

(jh)

Vráťme Slovensku haramoniku 2009

V tomto roku zaujala bohatá regionálna ponuka

„Keď sme pripravovali tohtoročný scenár galaprogramu projektu Vráťme Slovensku harmoniku, oslovili sme aj tých harmonikárov, ktorí sa na verejnosti po prvý raz prezentovali pred rokom práve v Leopoldove. Tento rok sa už do Leopoldova nevrátili. Nie však preto, že by naň zanevreli, ale preto, že práve tu urobili prvý krok a odvážili sa vystúpiť na verejnosti. Viacerí z nich odvtedy pravidelne dostávajú pozvánky na rôzne podujatia a aktívne vystupujú,“ s uzná-
ním, že aj minuloročná leopoldovská prehliadka harmonikárov dopomohla k etablovaniu a upevneniu jej tradície, sa organizátori púšťali do organizovania druhého ročníka projektu.

Myšlienka sa vydarila a 12. septembra sa v Leopoldove stretli asi tri desiatky harmonikárov na zaujímavom a regionálne pestrom podujatí. Usporiadatelia sa síce spočiatku trochu obávali, že dopoludňajší program v školskej jedálni bude do slávnostného poobedňajšieho galaprogramu asi trochu prídlhý, no napokon sa ukázalo, že účinkujúci, ktorí v nejednom prípade prišli aj so svojimi rodinami, čas nevyužili len na prípravu svojho vystúpenia a občerstvenie sa, ale vo výbornej nálade si navzájom predstavovali folklórne lahôdky svojich regiónov, ba navzájom sa aj čosi priučili či len tak si spoločne hrali pre potešenie.

Poobedňajší galaprogram skutočne vyplnil svojim vyše trojhodinovým blokom inštrumentálnymi interpretáciami, spevom, ale aj tancom príjemnú sobotnú atmosféru v Spolkovej záhrade. Osobitné kúzlo podujatiu dodalo aj vystúpenie známej mladučky, iba 7-ročnej slovenskej harmonikárky Martinky Bobáňovej z Terchovej, ktorú si mnohí pamätajú z televíznej šou Slovensko má talent. Leopoldovčanom sa naživo predstavila v dvoch blokoch, a to aj s 10-ročným Adamkom Kubalom, v bloku spevu, tanca a hry. „V tomto vystúpení Martinka aj s Adamkom chceli ukázať tradičný terchovský folklór vo všetkých jeho formách,“ povedal nám na záver vystúpenia Miloš Bobáň, Martinkin otec a člen Hudby bratov Bobáňovcov. Sama

finalistka spomínaného televízneho programu má k tradíciám a folklóru naozaj bytostne blízko a preto ani veľmi neprekvapí, keď povie: „Keď ma prestane baviť kresliť si alebo stavať kocky, tak si idem zahrať na harmoniku.“ Martinka má vo svojom repertoári najmä žartovné piesne a najradšej si spieva so svojom maminou, ktorá má zasa v oblube pijanské piesne.

Návštevníkom sa so svojou harmonikou prihovril aj Leopoldovec Ivan Slávik. „Do poslednej chvíle sme si mysleli, že to bude len prehliadka,“ hovorí s úsmevom leopoldovský rodák, pochvalujúc si výbornú atmosféru. S heligónkou ho skamarátil ako sedemročného jeho dedo, neskôr si v Trnave kúpil sám harmoniku a na nej hrával až do vojenčiny. Na typickej záhoráckej svadbe mu však učarovala chromatická harmonika a postupne sa ako samouk v hre na nej začal sám zdokonaľovať. Ako sám hovorí, učiteľom mu bolo len jeho ucho.

Umenie a veselosť harmoník Ivana Slávika aj ďalších účastníkov okrem iných obdivoval náš rodák, spisovateľ Ivan Szabó, pre ktorého bolo harmonikárske stretnutie jedným z príležitostí vrátiť sa domov: „Obdivujem týchto ľudí. Teraz, keď tu počúvam hrať harmoniku a znieť tie krásne melódie, či už ľudové alebo tie novšie, tak doslova cítim, ako mi hladkajú dušu. Asi preto som sa sám nikdy nenaučil hrať na žiaden hudobný nástroj – aby som tú krásu mohol intenzívnejšie vnímať ako laik.“

K stáliciam slovenských, ale aj zahraničných podobných harmonikárskych stretnutí patrí aj

Anna Celleriová, rodáčka zo Sobotištia. Sama ako poloprofesionálka aj vydáva CD nosiče s piesňami, ktoré interpretuje, a teda vie už aj hodnotiť podobné podujatia: „*Sú to také krásne náhody, že sa môžeme my harmonikári stretávať napríklad na Myjave, v Maduniciach, a teraz už aj v Leopoldove. Špecifikom tohto podujatia je to, že sa môžu predstaviť všetky typy harmoník a ich bohatý repertoár. A cítiť tu už aj isté regionálne špecifiká. Aj keď repertoár máme podobný, na záhorských podujatiach sa môžete viac stretnúť napríklad s moravskými alebo slováckymi piesňami. Takisto je vzácné to, že účinkujúci sa môžu predstaviť tak, ako im to vyhovuje – niektorí aj so spevom, individuálne, vo dvojiciach či v skupinkách, čiže je to naozaj taká živá prehliadka,*“ hovorí A. Celleriová.

Záhorie, ale aj folklór spod Krupinskej planiny prezentoval Jozef Bartók. „*Na harmoniky hrali aj moji krstní rodičia a od detstva hrám aj ja,*“ prezrádza nám kedysi častý účastník Detvienských folklórnych slávností, ktorý sa neskôr z rázovitého stredoslovenského regiónu priženil do Moravského Svätého Jána. Jozefa Bartóka, ktorého láskou okrem harmoník je aj výroba makiet hradov, pevností či chrámov osobitne predstavíme v jednom z nasledujúcich vydaní.

Medzi návštevníkmi nechýbal ani autor myšlienky leopoldovských harmonikárskych stretnutí Ing. Tibor Ďurák. Tento raz však prišiel bez harmoniky a sústredil sa skôr na počúvanie ostatných interpretov: „*Bol tu jeden mládenec, ktorý hral na heligónke. Heligónka však nie je dokonalejší nástroj, a keďže bolo vidieť, že má naozaj talent, tak som si pomyslel, že je veru škoda ho pútať práve na heligónku. Na chromatickej alebo klávesovej harmonike by dosiahol podstatne viac,*“ hovorí o mladom talentovanom harmonikárovi z Trenčína T. Ďurák. Aj keď jeho vízia o projekte Vráťme Slovensku hramoniku, o ktorom uvažoval ako o široko koncipovanom reprezentatívnom podujatí s výberom účinkujúcich, sa zatiaľ nenaplnil, oceňuje práve to, že v Leopoldove sa môžu prezentovať mladí. „*Je veľmi dôležité podchytiť ich záujem a talent hneď na začiatku, aby mali čas sa zdokonaľovať a prezentovať to najlepšie, čo harmonika ponúka,*“ hovorí skúsený harmonikár, ktorý je častým hosťom svetových harmonikárskych špičiek.

Jeho slová mohli návštevníci v praxi vidieť aj v podobe vystúpenia 14-ročného Lukáša Hochmana, ktorý sa v Spolkovej záhrade predstavil folklórnym minipásmom už pred rokom. V tomto roku pridal aj šansóny. Ako člen detského folklórneho súboru Radost sa do heligónky zahľadel, keď sprevádzala spev a tanec. Začal súkromne navštevovať hodiny hry na heligónke

a po piatich rokoch sa ho ujal šiesty najlepších svetový heligónkar Martin Čerňanský. Lukáš si dokonca robí záľusk na majstrovstvá sveta v hre na heligónku v Rakúsku: „Na nich sa však nemôžem prezentovať slovenskými skladbami či piesňami, ale napríklad tyrolskými a francúzskymi šansónmi,“ hovorí nádejný talentovaný mladík, ktorý preto zo svojho repertoára v Leopoldove interpretoval aj šansóny.

Pripravil Juraj Hladký.
Foto: grafovali krv, morma

Aktuálne spod pódia Košického zlatého pokladu:

Miloš Košťál na linke Košice - Leopoldov

Súťaž Košický zlatý poklad je jedinečné hudobné podujatie, ktoré začalo písať svoju históriu už v roku 1980. Už od svojho vzniku ponúkalo priestor na prezentáciu predovšetkým mladým autorom a interpretom populárnej hudby. Myšlienka pripraviť tento festival vznikla v košickom štúdiu Slovenského rozhlasu – a rozhlas je podnes hlavným orga-

Slovenský rozhlas uvádza

25. ročník pesničkovej súťaže

Košický zlatý poklad 2009

Súťažiaci:

Miloš Košťál • Magnet • Silo a lampa sviet! •
Gionno • Katka Cabalová • Give me five •
Stanka Kokavcová • Dávid Zaprihač • Barbara
Dubinová • Tomi Sučík

17. október 19.00 hod.

Jumbo centrum

vstupné: 2 €/60,25 Sk

predaj vstupeniiek

Jumbo centrum

Masarykova 2, Košice

Priamy prenos z podujatia odvysiela

Rádio Slovensko a Rádio Regina.

Konverzný kurz: 1 € = 30,1260 Sk

Hostia:

Kristína Igor Timko
Peter Cmorík Andy Ďurica
Mária Dobranská
Tomáš Krak

Rádio
Slovensko

Rádio
REGINA

nizátorom podujatia. Košický zlatý poklad vo svojich počiatkoch bol regionálnou súťažou populárnych piesní, v podaní spevákov so sprievodom veľkého big bandu sa na súťaži zúčastňovali predovšetkým interpreti z východného Slovenska (úspešní boli na festivale napríklad Peter Nagy, Beáta Dubasová, Juraj Vančík, Igor Timko). Postupne festival získaval pevné postavenie a úspešní speváci z Košického zlatého pokladu sa predstavovali aj na Bratislavskej lýre a košický festival existoval popri Bystrických zvonoch či Oravských synkopách.

Od deväťdesiatych rokov sa Košický zlatý poklad stáva celoslovenským festivalom slovenskej populárnej hudby. Vďaka mediálnej podpore Slovenského rozhlasu a obrovskému záujmu vyhľadávateľov talentov a produ-

centov dnes táto súťaž pomáha súťažiacim dostať sa na scénu slovenskej populárnej hudby. Len pred niekoľkými dňami, 17. októbra, sa uskutočnil v košickom Jumbo centre už 25. ročník Košického zlatého pokladu. Tento ročník bol rekordný – prihlásilo sa až 191 piesní a z tohto množstva vybrala odborná porota do finále desať. Jedným z interpretov, ktorí boli úspešní, a tak sa predstavovali aj vo finálovom kole, ktoré vysielalo v priamom prenose Rádio Slovensko aj Rádio Regina, bol aj Leopoldovčan **Miloš Košťál**. Predstavil sa vlastnou skladbou s vlastným textom *Na krídlach*. Aj keď nezáiskal žiadnu z cien – úspechom bolo, že v takej konkurencii sa mu podarilo postúpiť do finále a získať nemalý počet sms správ od počúvajúcich poslucháčov vysielania. 25. Košický zlatý poklad získala folková skupina Silo a Lampa sviet so skladbou Strom. Úspešné reprezentovanie Leopoldova bolo aj príležitosťou, aby sme Miloša Košťála oslovili hneď po finálovom koncerte. Aj keď pesničkové zápolenie sprevádzala nervozita v zákulisí, Miloš ochotne odpovedal na otázky novinárov. Prvá otázka preto logicky súvisela s tým, kedy začal hrať a spievať.

- Mal som vtedy asi pätnásť rokov. Zbehli sme sa susedia, ktorí sme mali zmysel pre spoločné hranie a založili sme mladú kapelu. Hrali sme si pre radosť. Potom to prerástlo do autorských aktivít, začali sme si písať aj vlastné piesne. Podarilo sa nám dokonca realizovať aj nahrávky. Takže týmto smerom by sme chceli s kolegami z kapely ísť aj naďalej.-

* Máte v rodine hudobníkov?

- Hudobníkov v pravom slova zmysle nie. Aj keď sa to celkom nedá povedať. Možno ako v každej rodine – dedko bol harmonikár a pradedko huslista. Ale nejaká priama spätosť tam nie je. Hovorí sa o hudobníckej sile vyžarovania neďalekého Červeníka. Je pravda, že s Červeníčanmi sme spolupracovali aj ako kapela, aj ja sólovo. Takže možno niečo na tom pravdy je...-

* Vo finálovom večeri tu na Košickom zlatom poklade 2009 ste sa však nepredstavovali s kapelou, ale ako sólista... Znamená to, že hráte aj ako samostatný spevák? Iné je predsa skúšať niekde v garáži, a iné je prihlásiť sa na súťaž autorov a interpretov, postúpiť úspešne do finále, získať slušný počet hlasov aj v internetovom hlasovaní poslucháčov...

- Pokiaľ ide o tento projekt a pesničku, nahral som ju s kapelou Storm z Trnavy. A reprezentujem sa tu ako osoba, pretože som napísal hudbu aj text, takže to je so spevom výlučne autorská a interpretačná záležitosť. -

* Je to vaša prvá skúsenosť s festivalom a koncertmi?

- Odohrali sme nejakú šnúru s Desmodom, bol som aj na Superstar sa pozrieť, takže skúseností mám viac. Čiže dnes to pre mňa nie je až taká novinka. A Košický zlatý poklad je výborný festival – mal som možnosť spoznať veľa dobrých hudobníkov, veľmi prajem Silovi, víťaznému interpretovi, že “to dostal” práve on, pretože ten text, ktorý napísal, ma zaujal ešte predtým, ako sme sa stretli vo finále. Myslím si, že je to zaslúžené víťazstvo. -

* Ako ste sa vlastne dostali z Leopoldova až do Košíc?

- Bolo to zaujímavé, prihlásila ma moja babka. Počúva rozhlas každý deň, takže vedela všetky podrobnosti o súťaži a vedela, že hrám a spievam. Dala mi adresu, povedala mi, o čo ide, samozrejme, Košický zlatý poklad poznám, takže som vedel, do čoho idem. Motivovalo ma aj to, že cez túto súťaž prešli mnohé hviezdy – od Petra Nagya, Igora Timka, Petra Cmorika, Andyho Ďuricu..., takže som si povedal: áno, mohlo by to byť zaujímavé. A neľutoval som...-

* Úspech je, samozrejme, aj postúpiť do finále – netreba si hneď ísť po zlatú trofej, ved aj vami spomínaní interpreti neboli hneď na tejto súťaži prví – trvalo istý čas, kým sa na scéne populárnej hudby udomácnili...

- Mal som veľmi dobré pocity. Trému, myslím si, mávajú aj profesionáli. Je úžasné prezentovať svoju pesničku a prežiť si tých päť minút na pódiu. Myslím si, že tento pocit dnes preživalo viacero interpretov. Je to veľmi príjemný pocit. -

* Podme naspäť do Leopoldova...

- Toto malé mesto mi prirástlo k srdcu, mám to tam veľmi rád, žijem v Leopoldove od narodenia. A chcel by som tu zostať a založiť si tu rodinu. Pracujem blízko Leopoldova, študujem blízko Leopoldova (Miloš Košťál študuje 4. ročník odboru sociálna práca – pozn. aut.) a Leopoldov je pre mňa miesto, kde si budujem svoje zázemie...-

* Dnes ste sa predstavili vo finále, no na cenu ešte len čakáte, príde možno o rok, dva... Čo plánujete medzitým?

- Budem hrať a tvoriť, budem sa usilovať robiť muziku, ktorá baví mňa a baví aj ľudí. Nie vždy to vyjde na prvýkrát, podobne to bolo tak na Košickom zlatom poklade aj v prípade Petra Cmorika. A plány dovedty? Chcem donahrávať singel v šulekovskom nahrávacom štúdiu. Budem to nejako tlačiť a niečo okrem tohto vymyslím, aby sa moja hudba všetkým páčila. Robím zväčša rock-popové veci, niečo na britský štýl. Podobne sa v tomto duchu bude niešť aj pripravovaný singel. -

Zhováral sa Martin Jurčo.

Foto: Marián Horňák

Leopoldovskí priaznivci turistiky nelenia

Mladí nadšenci turistiky založili v našom meste Leopoldovský turistický klub Tadaalto. Skupina vznikla spontánne počas výstupu na vrch Strážov. Nefunguje síce dlho, jej členská základňa sa však rozrastá, majú za sebou prvé výpravy na rôzne miesta Slovenska, ale aj expedíciu v rakúskych Alpách a pred sebou smelé plány na ďalší rok. My vám v tomto čísle časopisu prinášame dve reportáže, z turistického pochodu Jalšové – Leopoldov a z výstupu na Gerlach. Podrobnejšie informácie o klube, aktivitách a plánoch členov Taadalto nájdete na internetovej stránke www.taadalto.info

Do cieľa ako prvý dorazil najmladší turista Martinko

Už žiadne vážne oslavy aj s príhovormi. Rozhodli sme pripomenúť si výročie ukončenia druhej svetovej vojny úplne inak. Prešli sme pätnásť kilometrov pešo lesom. Naša turistická trasa sa začínala pri krčme Pelikán v Jalšovom. Odchádzali sme poschodovým autobusom z Leopoldova v piatok 8. mája o pol deviatej. Pred mestským úradom sa zišlo tridsať nadšencov turistiky. Medzi nimi aj niekoľko členov Tadaalto.

Od krčmy postupuje celá výprava k bývalej rekreačnej zóne Mier. Z chatiek ostali iba kamenné základy. Pozemok však v súčasnosti asi dva roky spravuje súkromník, ktorý si ho aj ohradil. Preto musíme použiť trasu vedúcu naokolo. Po nej sme chodievali ešte začiatkom osemdesiatych rokov počas prvých ročníkov jalšovských pochodov (*ale my teraz spomínať nebudeme, pozn. autora*).

Ideme akousi poľnou cestou, neustále stúpajúc do kopca. Povedľa nás sú pozarastané lúky, kde tu spozorujeme hlaváčik jarný. Po májovkách ani iných hubách niet žiadnej stopy. Pritom takto pred rokom už chlapi vláčili z lesa prvé dubáky. Kúsok pod prvou zastávkou Ovčia skala je krajina zdevastovaná ťažbou dreva. Rozryté chodníky, chaoticky a bez rozumu vypílené stromy. O borovicové škôlky, ktoré tu kedysi vysadili lesníci, sa dnes nikto nestará. Les pomaly ustupuje človeku. Tesne pod Ovčou skalou je na veľkom dube červená značka. Nevšímame si ju a pokračujeme ďalej. Pod hričkom oddychujeme, dopĺňame tekutiny. Výstup nám trval asi 45 minút. Chodník, ktorým chceme pokračovať smerom na Hlohovec je zahádzaný haluzami a nad nimi civí značka s upozornením:

Súkromný les, obchádzka 100 metrov dole. To nám ihneď objasňuje nelogicky umiestnenú červenú značku poniže. Ideme naznačeným smerom, no po chvíli sa opäť ocitáme pred Ovčou skalou. Tí dôvtipnejší už tušia, kadiaľ mali viesť naše kroky. Výprava sa otáča a konečne sa po správnom chodníku posúvame bližšie k Studenej doline. Najprv však po ľavej strane pozorujeme oplotené vojenské územie pod prísny dozorom. Pod ním napravo sa zasa začína záhradkárska oblasť. V Studenej doline ústiacej s hlavnou cestou do Tepličiek si sadáme pri starej studni. Každý z batohu vyťahuje chlieb alebo rožok,

všetci sú hladní. *Košťujeme* ríbezľové víno. Najmladší turista Martinko Bukový vychvaluje májovú prírodu. Výlet sa mu páči. Jeho starší brat cíti únavu. Ale predsa po desiatich minútach oddychu pokračuje v rovnakom tempe. Po kratšom úseku hlavnej cesty vstupujeme do lesa. Prudko stúpame po temene Soroša. Pred nami sa otvára panoráma trnavskej kotliny. Vidíme hlohovské bytovky, leopoldovskú väznicu, atómku a v pozadí Malé Karpaty. Prechádzame chodníkom vedúcim cez poniklecovú prísne chránenú lúku. Schádzame opäť na hlavnú cestu a krížom cez pole sa dostávame do Petra. Naša cesta

vedie do pohostinstva na štadióne Mier. Odtiaľ sa presúvame cez železný most a okolo pevnosti do Spolkovej záhrady. Medzi prvými do cieľa dorazil neúnavný zbojník Martinko.

Text a foto: tadaalto

Výhodnejšie poplatky v nafukovacej športovej hale

Na októbrovom rokovaní mestského zastupiteľstva poslanci schválili poplatky za prenájom nafukovacej športovej haly, a to aj s možnosťou zliav. Počas pracovných dní v čase od 8. do 14. hodiny si možno halu prenajať za 7 eur na hodinu, medzi 14. a 24. hodinou je poplatok stanovený na 13,5 eura za hodinu. Hodinový poplatok počas víkendov a štátnych sviatkov je 13,5 eura. Za použitie šatne a sprchy pribudne 50-centový poplatok, ten sa však nebude vzťahovať pre členov futbalového klubu, ktorí používajú sprchy a šatne v budove MTK. Cenník vstúpi do platnosti 1. novembra 2009.

Fyzické osoby môžu pri trvalejšom záujme využiť aj možnosť zliav – pri zakúpení permanentky na 1 mesiac mesto poskytne záujemcovi zľavu vo výške 10 percent z mesačnej ceny prenájmu a v prípade zakúpenia päťmesačnej permanentky je zľava stanovená až na 20 percent.

Nové nariadenie pamätá aj na organizované mestské športové kluby. Halu majú na tréningy vyčleniť futbalisti v rozsahu 10 hodín na týždeň, tenisti ju môžu využívať 6 hodín a nohejbalisti 4 hodiny týždenne. Poplatok je v tomto prípade stanovený na 7 eur na hodinu a kluby ho budú uhrádzať z pridelených dotácií. Hodiny navyše budú účtované komerčnou cenou 13,5 eura za hodinu.

(jh)

Každoročné uctievanie siedmich bolestí Panny Márie

Ten, kto si pripomína Kristovo umučenie, musí spomínať aj na utrpenie jeho matky. Matka Božia slúbila svätej Brigite Švédskej (1303 – 1373), že tí, čo sa denne sedemkrát modlia modlitbu Zdravas Mária a pritom nazerajú na jej slzy a bolesti a uctievať ich a podľa možnosti rozširujú túto pobožnosť, dosiahnu pokoj pre rodinu, osvietenie v Božích tajomstvách, splnenie všetkých prosieb (pretože zodpovedajú Božej vôli a osožia spásu duše), večnú radosť v Ježišovi a Márii.

Modlitba na uctievanie siedmich bolestí Panny Márie

Prvá bolesť: Simeonove proroctvo. Zdravas

Mária, milosti plná. Pán s Tebou, požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod života Tvojho, Ježiš. Svätá Mária, Matka Božia,...

Druhá bolesť: Útek do Egypta s malým Ježiškom. Zdravas Mária...

Tretia bolesť: Strata dvanásťročného Ježiška. Zdravas Mária...

Štvrtá bolesť: Stretnutie s jej synom Ježišom na krížovej ceste. Zdravas Mária...

Piata bolesť: Ukrižovanie, smrť, prebodnutie kopijou, snímanie Ježiša z kríža na Kalvárii. Zdravas Mária...

Šiesta bolesť: Položenie mŕtveho tela Syna Ježiša do náručia Matky. Zdravas Mária...

Siedma bolesť: Položenie jej Syna Ježiša do hrobu. Máriine slzy a opustenosť. Zdravas Mária...

Svätá Panna Mária – Matka Sedembolestná – oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame, ale i za celý svet!

Pripravila Gitka Bayerová

Prisonfest sklamal iba návštevnosťou

Na amatérsku špičku súčasnej rockovej scény prišlo iba štyridsať platiacich fanúšikov. Ani vystúpenie najlepšej rockandrollovej kapely na Slovensku nepriťahlo zaspáté publikum.

O štart Prisonfestu sa postaral pesničkár Mišo Kraic. Zahral však iba štyri skladby, počas ktorých mu praskli dve struny a on rezignoval. Na pódium vybehli seredskí Anton Cobalt, asi najtalentovanejšia alternatívna skupina v našom regióne. Zmes psychedélie, hardrocku, jazzu a metalu otriasla Leopoldovom. Spolková záhrada však ostávala prázdna. Okolo šiestej vyliezla na scénu trnavská Zotrwačnosť. Nedávno vydali druhý album z ktorého predviedli zopár kúskov. Chlapci boli sklamaní, že aj napriek propagácii festivalu, na ich vystúpenie takmer nikto neprišiel. Skutočnú trpkosť nezájmu však pocítili až o tri týždne neskôr v rodnom meste...

Ani veselý rock s príchutou punku Zašitá diera z Nového Mesta nad Váhom zatiaľ nepriťahol ľudí. Produkcia kapely presne súznela s blčiacim slnkom. Pohodová hudba a veselé texty.

Až mladá rockandrollová skupina Devil Street 13 dotiahla pod pódium všetkých, ktorí prišli na Prison Fest. Päťdesiat ľudí sa neuveriteľne bavilo nielen na starých rockandrollových hitoch, ale aj basákovi s obrovskou energiou. Ten predvádzal neuveriteľné kúsky s ťažkým kontrabasom. V závere vystúpenia vtrhol medzi divákov, pričom neprestával hrať.

Grobiani sa stali už akosi leopoldovskou ikonou. Leto v našom meste si bez ich koncertu asi už nevie nikto predstaviť. O záver festivalu sa postarala domáca Chronická únava, ktorá skálnym ponúkla nové veci z dlho pripravovanej nahrávky.

(rp)

ZOMREL DLHOROČNÝ PREDESA TENISOVÉHO KLUBU

Anton Kaiser sa narodil 13. januára 1960 v Hlohovci. Po skončení Základnej školy v Leopoldove nastúpil do Stredného odborného učilišta strojárkeho v Hlohovci, ktoré ukončil záverečnou učňovskou skúškou z učebného odboru prevádzkový zámočník. Pracoval v Drôtovni v Hlohovci, neskôr pôsobil v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a ÚVV v Leopoldove ako zámočník a napokon v elektrárňach v Jaslovských Bohuniciach.

Už ako malý chlapec mal blízko k športu. Začínal hádzanou, neskôr sa k nej pridala futbal, pingpong a napokon tenis. Patrila medzi prvé tenisové generácie v Leopoldove a zažil obdobie budovania miestnych tenisových ihrísk. Spolu s ďalšími hráčmi sa významnou mierou zaslúžil o to, že Leopoldov má dnes k dispozícii tri kvalitné tenisové dvorce s pekným areálom. Často spomínal na to, ako už od malička so svojou starou raketou hodiny a hodiny búchal loptičku o stenu rodičovského domu. Dosiahol množstvo rôznych malých aj väčších úspechov v hádzanej, vo futbale aj v tenise a mnoho rokov reprezentoval Leopoldov v súťaži družstiev aj na individuálnych turnajoch od mladších kategórií až po mužov. Anton Kaiser bol roky predsedom Leopoldovského tenisového klubu, ktorý sa v poslednom období stal dejiskom šiestich celoslovenských turnajov jednotlivcov so stabilnou účasťou a zastúpením aj tých najlepších hráčov. Zástupcovia Slovenského tenisového zväzu navyše leopoldovskému klubu v roku 2007 zverili aj organizáciu Halových majstrovstiev ZsTZ, ktoré sa uskutočnili v Jaslovských Bohuniciach. Anton Kaiser sa spolu s ďalšími členmi venoval tenisovej príprave detí a mládeže a vďaka jeho skúsenostiam sa niektorí hráči klubu stali pomerne úspešnými a prepracovali sa do prvej päťdesiatky na Slovensku, najmä v kategóriách mladšie a staršie žiačky. Klub každoročne organizoval niekoľko celoslovenských aj regionálnych turnajov a v najlepších sezónach ho v súťaži družstiev reprezentovali mladšie aj staršie žiačky a dorastanky.

Anton Kaiser sa dlhé roky aktívne podieľal na organizovaní tenisového života v Leopoldove, nestaral sa iba o údržbu areálu, ale aj o úspešné fungovanie klubu, tréningy, lokálne súťaže, súťaž družstiev a celoslovenské turnaje jednotlivcov. Zomrel 19. augusta 2009 v Leopoldove.

Členovia LTC

Kruhové taniere, chodci a zápchy

Možno ste si všimli, že v správach z našich ciest si už stabilné miesto našiel diaľničný výjazd pri Hlohovci, respektíve príchod do mesta, kedysi nazývaného Mestom ruží. Zdalo by sa, že problematika Hlohovca Leopoldovčanov zaujímať nemusí, ale tí, ktorí často zo všakovakých dôvodov do Hlohovca musia, vedia svoje.

Dlhoročné dopravné problémy mal zmierniť kruhový objazd hneď za mostom cez Váh. Jemu a množstvu ďalších, hovorím kruhový tanier, pretože ich priemer je na hranici možnosti prejazdu napríklad pre dlhé kamióny. Treba však objektívne povedať, že aj keď malé, predsa sú prínosom. Aj ten spomínaný v Hlohovci priniesol zjednodušenie a väčšiu bezpečnosť na najfrekventovanejšej križovatke. Paradoxne však zapchal hlavný ťah D1 - Hlohovec. Zvykli sme si na dlhé rekonštrukcie háklivého, preťaženého cestného mosta a s tým spojené tridsaťminútové zápchy sme znášali ako dočasné. Ale most už hodnú chvíľu funguje a kolóny sa predlžujú, nezriedka dosiahnu i tri kilometre - až k premosteniu železničnej trate do Leopoldo-

va. Už mnoho rokov denne niekoľkokrát prejdem trasu medzi Mestom ruží a Mestom mreží, a v špičkách je to čím ďalej tým horšie. Nedočkavci a špekulanti sa snažia posúvať sa vodičov v kolóne prekabátiť cez zrekonštruovaný, ale úzku šulekovskú Ulicu osloboditeľov ústiacu do kruhového objazdu pri Faurecii. A keďže miestnych a znalých je už veľa, vznikli druhé kolóny siahajúce až k šulekovskému zbernému dvoru. Je to iba problém automobilizácie?

Už sa veľa popísalo o antagonistickom postoji vodičov a chodcov. Ale kto pozná dopravnú situáciu Hlohovca, možno bude súhlasiť s tým, že arogancia a netolerantnosť chodcov pri uplatňovaní prednosti na priechodoch aj mimo nich je veľká. Neuvedomujú si, že sú najzraniteľnejším článkom dopravy, bezhlavo, za každých okolností si vynucujú zastavenie vozidla a keď sa po chodníku náhlili, na prechode akoby zleniveli. Besedujúci dôchodcovia postávajú pri priechodoch a nevedno, čo od nich očakávať. Mamičky ako štít tlačia svoje ratolesti v kočíkoch po neraz klzkej zebre bez ohľadu

na to, či dokážu odhadnúť možnosti blížiacoho sa auta. Nezriedka registrujem víťazoslávny úškrn hlupáka, ktorý si sám vynútil zastavenie trojkilometrovej kolóny. Aj päťdesiatka je v mojom rodnom meste riziková. Od mosta až po výjazd na Nitru bolo donedáva na kilometrovom úseku 12 priechodov pre chodcov. Problémy začínali už na začiatku - priechody nalepené okolo malého objazdu ruka v ruke s netolerantnými chodcami spôsobujú „zaštopľovanie“ hneď prvej najfrekventovanejšej križovatky. O päťdesiat metrov bol ďalší priechod. Ak ľudia nechajú prejsť dve autá a opäť si vynútiť zastavenie, stúpa adrenalín a agresivita. Jesenné a zimné večery sú ešte nebezpečnejšie. Cez deň vodič aspoň kaskadérov krok do vozovky môže predvídať, ale potme, v daždi, oslnený kolónou protiidúcich vozidiel - je to lotéria. Na druhej strane treba uznať, že keď my vodiči to nemáme ľahké, to isté platí aj o nás chodcoch. Sme najzraniteľnejší, a preto by sme mali byť aj najobozretnejší. Ak sa budeme trúsiť po priechodoch po jednom a bez tolerancie, doplatíme na to všetci. Preplnenú hlavnú cestu potom budeme všetci prekonávať obtiažnejšie a riskantnejšie. Ale zdá sa, že sa dá ešte niečo robiť. Možno už zo zúfalstva mesto Hlohovec pristúpilo na redukciiu priechodov pre chodcov a najpoužívanejší vybavilo samoobslužnou svetelnou signalizáciou. A čuďuj sa svete, okamžite sa zlepšila priepustnosť, zmenšili sa kolóny, a aj keď je to stále náročné, posúvanie v koridore pred naším susedným mestom už nie je také demoralizujúce. A prečo je v tejto lokalite taká premávka? Poďme trochu špe-

kulovať. Ak sa chcete dostať z Trnavy do Nitry a nemáte diaľničnú známku, môžete iba hromziť na spoplatnenie rýchlostnej cesty E58, ktorú stavali ešte za socializmu. Terajšia garnitúra ju spoplatnila najprv od Veľkého Zálužia a zakrátko celú. To si vyžiadalo nemalé náklady na spriechodnenie a preznačenie alternatívnej nespoplatnenej trasy, ktorá viackrát križuje rýchlostnú komunikáciu do Nitry cez množstvo dedín. Samozrejme, že sa veľa vodičov rozhodne ísť radšej do Nitry cez Hlohovec. Aj do Topoľčian je to cez Frašták lepšie ako cez piešťanský Havran.

A obyčajný človek sa iba čuďuje. Čuďuje sa nad tým, kam plynú a kam by mohli plynúť peniaze. Prečo ktosi schválil výmenu asfaltového koberca medzi diaľnicou a Hlohovcom, ktorý bol v porovnaní s príľahlými komunikáciami ešte vo veľmi dobrom stave. Čuďuje sa nad tým, že ak už asfalt vymenili, prečo nie aj na exponovaných a už skutočne poškodených, narýchlo a nekvalitne postavených kruhových objazdoch. Čuďuje sa nad tým, že napojenia na príjazdové komunikácie, napríklad do Leopoldova, ostali nepovšimnuté a už dva metre od bezúčelne položeného nového asfaltového koberca nechali jamy.

Nečuďuj sa, obyčajný človeče. To už nebola ich cesta, to bola naša cesta, to neboli naše peniaze, to boli ich peniaze a čo ťa do toho, ako ich použijú.

Ak máš otvorené ústa, keď sa dívaš okolo seba, zavri si ich, ešte bude načim ich otvárať.

Vojtech Moravčík

Napísali ste nám...

„Vážená redakcia, v časopise Leopoldov č. 4/2009 ste sa zahryzli do problému čistoty ovzdušia v našom meste. Poukazujete na znečisťovateľov ovzdušia, ktorými sú spaľovači tzv. záhradného odpadu. Zabudli ste však na inú skupinu znečisťovateľov, ktorí majú na spaľovanie domového odpadu ešte aj povolenie od primátora mesta. Sú to tzv. "malé zdroje znečistenia," ktoré sú umiestnené v rôznych prístavbách k rodinným domom, dielňach alebo aj schválených čiernych stavbách. Môžu spaľovať domový odpad hocikedy, lebo takúto ich činnosť nikto nekontroluje a majú na ňu aj úradný dokument. Je smiešne, ak MsÚ vyzýva občanov, aby nespalovali odpad v záhradách a vyhráža sa dokonca aj takýmto znečisťovateľom ovzdušia pokutou, ale na druhej strane sa na tom istom úrade podpisujú "malé zdroje znečistenia". Z ekologického hľadiska je jedno, či sa odpad spaľuje v záhrade alebo v peci a cez nízky komín sa jedovatý dym vypúšťa do ovzdušia. Rozdiel je len v tom, že majitelia MZZ majú takúto činnosť schválenú od MsÚ. Leopoldov je mesto plynofikované, a tak nie je dôvod na povoľovanie MZZ. Každý občan si môže vykurovať svoju dielňu plynom. Ak chce však plynom šetriť, tak potom na úkor zdravia obyvateľov celého mesta. Požiadajte primátora mesta, nech v časopise vysvetlí čitateľom dôvod svojej činnosti pri schvaľovaní MZZ, keď je priamo zodpovedný za čistotu ovzdušia, a nie podporovať jeho znečisťovateľov...

Ďalšia otázka: V súčasnosti prebieha v meste II. etapa odkanalizovania. V rodinných domoch si má každý občan urobiť prípojku sám. Nie každý to však dokáže s vlastnými silami alebo priateľmi či rodinnými príslušníkmi. Ako mesto zabezpečilo pomoc obyvateľom pri vykonávaní týchto prác, keď treba v dvoroch sekať a búrať betón, kopáť zeminu a vynášať ju von, klásť potrubie do kanálov a pod.? Podľa zákona je vraj obyvateľ povinný sa pripojiť do kanalizácie po splnení určitých podmienok, ale čo je povinné vykonať mesto, aby pomohlo vybudovať prípojku rodinného domu do verejnej kanalizácie? V letákoch oznámila pani referentka Jančárová len to, čo je povinný občan, ale ako bude pomáhať mesto, vôbec nenapísala..."

(Niemand)

Náš čitateľ sa vo svojej reakcii celkom oprávnenne zamýšľa nad paradoxom v opatreniach na ochranu ovzdušia. Z kontextu je však zrejmé, že niektoré skutočnosti, o ktorých píše, nemajú legislatívnu oporu. V prvom rade si musíme objasniť, čo je to malý zdroj znečistenia (MZZ) a ktoré MZZ pre zriadenie a prevádzku podliehajú povolovaciemu konaniu. MZZ sú technologické objekty, ktoré obsahujú stacionárne zariadenia na spaľovanie palív s tepelným výkonom nižším ako 0,2 MW (200 kW). Ďalej sem patria plochy, na ktorých sa vykonávajú práce, ktoré môžu spôsobovať znečisťovanie ovzdušia, skládky palív, surovín, produktov a odpadov, zachytených exhalátov a iné stavby, zariadenia a činnosti výrazne znečisťujúce ovzdušie. ípustnú úroveň znečistenia určujú emisné limity a kvóty, všeobecné podmienky prevádzkovania či národné emisné stropy. Každý prevádzkovateľ týchto zariadení je pred stavbou povinný žiadať o povolenie mestský úrad. Ten okrem kontroly technických údajov (typ a príkon kotla, druh paliva, ročná spotreba, výška komína) a revízných správ vyrubuje aj poplatok, podľa Zákona č. 401/1998 Z.z., ktorý platí prevádzkovateľ zdroja znečistenia mestu. V rámci kategórie malé zdroje znečistenia, teda zariadenia s výkonom do 0,2 MW (200 kW), zákon definuje aj skupinu malé MZZ do 50 kW (napríklad bežný vykurovací kotol v domácnosti). Ak nie sú takéto zariadenia využívané na podnikateľské účely a sú majetkom fyzických osôb, ich majitelia **nemusia žiadať povolenie na stavbu, nemusia každoročne podávať správy o stave zariadenia, ani platiť poplatky.**

Koľko je to 50 kW, teda 50 tisíc watov? Najpoužívanejšia, dnes už Európskou úniou zakázaná, žiarovka má výkon 100 W. Bežné plynové kachle známe ako Gamat majú tepelný výkon 4 kW, legendárne kachle na tuhé palivo, tzv. peterky (kachle Petra), okolo 4kW, kotlina okolo 5 kW, krby a krbové vložky 8 – 30 kW a kotly na tuhé palivo pre rodinné domy od 20 do 50 kW. Napríklad dvojposchodový rodinný dom so suterénom sa dá pohodlne vykúriť kotlom do 30 kW. Mám zato, že pisateľ mal na mysli práve takéto zariadenia, ktoré síce MZZ sú, ale nepodliehajú povolovaciemu konaniu. V Leopoldove *platia všeobecné záväzné nariadenia*, ktoré schvaľuje miestne zastupiteľstvo. **Všetky dokumenty, ktoré tento orgán odsúhlasí,**

však musia vychádzať zo zákonov Slovenskej republiky. Tak je to aj v prípade VZN č. 31 o ochrane ovzdušia pred znečisťujúcimi látkami a VZN č. 22 o vytváraní zdravého životného prostredia, o ochrane verejného poriadku a zelene na území mesta Leopoldov. Tieto dve nariadenia hovoria aj o zákaze vypalovania trávy, neorganizovaného spaľovania lístia a zvyškov rastlín a o zákaze spaľovať všetky druhy odpadov.

Keď občan páli rastlinný odpad vo svojej záhrade, vyvoláva to veľkú pozornosť. To, čo si ľudia hádžu do svojho vykurovacieho kotla na pevné palivo alebo do krbu v obývačke, však nikto nevidí, no často sú to aj odpady či rôzne iné „palivá“, ktoré v mnohých prípadoch znečisťujú ovzdušie oveľa viac ako pálenie zvyškov v záhrade. Tu má náš čitateľ absolútnu pravdu. Je absurdné, ak si občan v záhrade nemôže zapáliť biologický odpad, ktorý sa takýmto spôsobom likvidoval odnepamäti, aj keď mu na hlavu padajú sadze so spáleného polystyrénu a gumy valiace sa zo susedovho komína. Kontrola v takýchto prípadoch (MZZ do 50 kW) je nereálna, pretože sa môže uskutočniť len na podnet či sťažnosť a neexistuje istota, že práve v čase merania emisií si majiteľ MZZ prikúril nepovoleným palivom. To však neznamená, že to nerobí inokedy, no žiadne jednorazové a náhodné meranie pre toto tvrdenie nedokáže zabezpečiť relevantný dôkaz.

Skutočne nezáleží na tom, či škodliviny znečisťujú ovzdušie pri spaľovaní v záhrade alebo unikajú cez komín domu. Napriek tomu sa spaľovanie záhradných odpadov kontroluje aj sankcionuje oveľa prísnejšie. Takéto paradoxy prirodzene vyvolávajú otázku, prečo mestské zastupiteľstvo nelimituje stavbu malých zdrojov znečistenia alebo ju úplne nezastaví. Takáto je aj predstava nášho čitateľa, ktorý navyše túto kompetenciu kladie priamo do rúk primátora mesta. V tomto prípade však nemá pravdu, pretože nariadenia a ustanovenia mesta neschvaľuje primátor, ale poslanci mestského zastupiteľstva, takže primátor nie je kompetentný takto zásadne zasahovať do legislatívy mesta. Na to však

nemajú právo ani poslanci. Každé všeobecné záväzné nariadenie totiž musí vychádzať zo zákonov našej krajiny, ktorým sú rozhodnutia samospráv podriadené. Ak teda v zákone existuje takýto nedostatok, odzrkadlí sa síce v živote obce či mesta, no verejní zástupcovia občanov to nedokážu ovplyvniť. A ak áno, tak len nepatrne, napríklad pripomienkami smerujúcimi k zákonodarcom, teda rovnakým spôsobom, akým môžu do problému zasiahnuť aj občania.

Problematike znečisťovania ovzdušia a spaľovania odpadov sa venuje Zákon SR č. 309/91 Zb. o ochrane ovzdušia pred znečisťujúcimi látkami v znení neskorších zákonov, zákon 134/92 Zb. v znení neskorších zákonov č. 311/92 o poplatkoch za znečisťovanie ovzdušia a ďalšie dokumenty. Ak by poslanci pokutovanie pálenia odpadu v záhradách nezahrmuli do všeobecného záväzného nariadenia, alebo ak by svojvoľne zakázali alebo znemožňovali výstavbu malých zdrojov znečistenia, konali by protizákonne. Ak sa vrátim k zákazu vypalovania trávy, neorganizovaného spaľovania lístia a zvyškov rastlín, nemyslím si, že jeho dodržiavanie významne ovplyvní naše ovzdušie, ale nesie so sebou možno dôležitejší efekt ako samotná ochrana ovzdušia, a tou je požiarna prevencia. Ťažko zvládnuteľné plošné vypalovanie zvyškov rastlín, slamy a trávy sa často zvrhne na závažné požiare, ktorých nebezpečenstvo istotne nikto nespochybňuje. Nemožno ani súhlasiť s názorom, že každý občan si môže dielňu alebo byt vykurovať plynom. Plyn sa dnes stal skôr prepychom a veľa domácností sa vracia k vykurovaniu pevným palivom. Ktovie, možno aj preto, že keď bude ešte horšie, spália v kachliach aj to, čo je v záhrade spaľovať protizákonné. V studenej izbe sa ekologické myslenie pochopiteľne vytráca.

Ani primátor, ani poslanci samospráv či rôzne inštitúcie a, ako vidíme, ani zákony nášho štátu nedokážu stopercentne ochrániť naše ovzdušie pred znečisťovaním. Možno práve podobné upozornenia, aké nám poslal čitateľ, môžu byť signálom z praxe a námetom

na diskusiu, ktorý ukazuje na nedostatky v našom zákonodarstve a môže byť podnetom na zmenu. A možno ani zákony nedokážu „vychytať všetky muchy“. Nájdú sa v nich mnohé nedostatky, praskliny a dokonca aj absurdnosti. A tie nie sú len dôka-

zom chybovosti zákonov, ale aj skúškou ľudského svedomia. Môžeme sa totiž cez ne prešmyknúť, ale aj nemusíme. Zákony by totiž nemali byť jediným dôvodom na to, aby sme sa snažili neznečisťovať ovzdušie.

Mária Moravčíková

Na čitateľský ohlas odpovedajú referentky mestského úradu

Anonymný občan sa pýta, ako bude mesto pomáhať občanom vybudovať kanalizačnú prípojku do rodinného domu.

Mesto Leopoldov roky zápasilo s problémom „verejná splašková kanalizácia“, keďže odkanalizovať celý Leopoldov je finančne veľmi náročné a zabezpečiť takú rozsiahlu stavbu z prostriedkov mesta je viac ako nemožné. Aby sa to stalo možným, urobili sme pre zriadenie stavby, t. j. pre občanov nášho mesta, nasledovné (uvedieme aspoň v bodoch):

- zabezpečili sme všetky stupne potrebnej projektovej dokumentácie,
- zabezpečili sme všetky potrebné stavebné konania v zmysle legislatívy,
- aby bolo vôbec možné získať stavebné povolenie na II. a III. etapu kanalizácie, museli sme vyriešiť problém kalovej koncovky, t. j. čistenie odpadových vôd. Do rekonštrukcie čistiarny sme spolufinancovaním s väznicou vložili nemalé finančné prostriedky, ktoré budeme ešte roky splácať (úver),

- napísali sme nespočetné množstvo žiadostí na ministerstvo životného prostredia o dotácie na realizáciu stavby kanalizačných zberačov,

- zrealizovali sme nespočetné množstvo pracovných stretnutí a dohovorov s vodohospodárskou spoločnosťou TAVOS, a. s., Piešťany, aby nás zaradili do svojich žiadostí, smerovaných na štrukturálne a

- kohézne fondy EÚ s cieľom získať prostriedky na stavbu zo zahraničných zdrojov,
- presadili sme, aby sa v rámci stavby nebudovali len hlavné stoky, na ktoré poskytujú dotáciu fondy EÚ, ale aj odbočky po hranicu pozemkov rodinných domov (spolufinancovaním - z prostriedkov vodárenskej spoločnosti a mesta Leopoldov), aby mohli byť po ulo-

žení kanalizačných zberačov urobené aj spätné úpravy výkopmi narušených komunikácií a obnovená ich funkčnosť,

- v tejto súvislosti vykonávame dohľad nad stavbou z pohľadu spätných úprav výkopmi narušených ciest, chodníkov, vjazdov do domov...,

- oslovili sme predajcov revízných kanalizačných šacht, aby nám ponúkli svoje výrobky a poskytli zľavy – vzorová šachta za výhodnú cenu je k nahliadnutiu na chodbe MsÚ. Predajca dovezie občanom šachty (po ich zakúpení) zadarmo až domov.

Máte pocit, že je to málo?

Pre niekoho je to, čo sme uviedli, možno naozaj „iba osem odrážok v texte“, pre niekoho však aj kus úsilia, práce a veľký balík vložených financií.

Pokiaľ ide o prípojky, kanalizačná prípojka je prípojka ako každá iná – ako prípojka na vodovod, elektrické vedenie, telekomunikačné vedenie... Každý, kto sa ide pripojiť, zabezpečí si v zmysle legislatívy platné povolenie a stavbu si na vlastné náklady zriadi.

Ak by sme všetkým občanom mesta pripájajúcim sa na kanalizáciu poskytovali dotácie alebo príspevky na financovanie ich vlastných prípojek až po odpadové potrubia v dome (ako si to občan XY bez podpisu zrejme predstavuje), tak by nám nezostali prostriedky na iné plánované investičné akcie mesta (rekonštrukcia námestia, prekládka NN stĺpov, údržba a rekonštrukcia objektov, ciest, chodníkov, odvodnenie, športoviska...), ktoré sú tiež pre nás všetkých, ktorí v meste žijeme určite nie menej dôležité.

Jana Jančárová, MsÚ Leopoldov

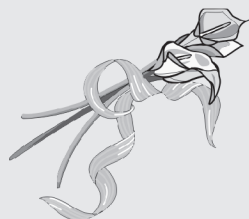
Anonymný pisateľ poslal ohlas súvisiaci s článkom Pozor na spaľovanie odpadu!, ktorý bol uverejnený v minulom čísle časopisu Leopoldov. Chcela by som na tento ohlas reagovať a uviesť pisateľa do obrazu. V článku sa spomínalo spaľovanie odpadov na území nášho mesta a občanom sme sa snažili vysvetliť, ako sa má s takýmto odpadom nakladať. Spaľovanie odpadov rieši Zákon o odpadoch č. 223/2001 Z. z. Čitateľ však spomína malé zdroje znečisťovania ovzdušia (MZZO), ktoré nie sú riešené v tomto zákone. Ak je čitateľ zdatný v práci s internetom, odporúčam mu preštudovať si VZN č. 31/2000 o ochrane pred znečisťujúcimi látkami, ktoré nájde na stránke mesta www.leopoldov.sk. V tomto nariadení je vysvetlené, čo sú MZZO v podmienkach mesta Leopoldov. Sú to technologické objekty obsahujúce stacionárne zariadenia na spaľovanie palív s tepelným výkonom nižším ako 0,2 MW. Čitateľ sa aj preto mylne domnieva, že keď je naše mesto plynofikované, tak sa nesmú povoľovať MZZO. Takže napríklad plynový kotel pre rodinný dom je tiež MZZO. Mesto nepovoľuje v žiadnom prípade, aby obyvatelia spaľovali odpad v MZZO, tým že dá súhlas na ich prevádzku.

My sa „nevyhrážame“ našim obyvateľom, ako píše anonym, ale chceme zabezpečiť, aby životné prostredie v našom meste bolo čisté pre všetkých občanov.

Silvia Grossová, MsÚ Leopoldov

Pozostalá rodina oznamuje občanom, že vo veku 71 rokov zomrel v Modre-Harmónii 2. septembra 2009 leopoldovský rodák Ladislav Zverina. Tí, ktorí ste ho poznali, venujte mu tichú spomienku. Česť jeho pamiatke!

Pozostalá rodina.

Spoločenská kronika

Uzavreli manželstvo

Róbert Žemla
a Zuzana Zverinová

Jozef Hudek
a Jana Hladká

Peter Srdoš
a Magdaléna Gubalová

Ing. Matúš Porubský
a Lucia Tanáčová

Richard Štefák
a Mária Pelzlová

Ing. Radoslav Bratko
a Andrea Malovcová

Ing. Peter Tolarovič
a Ing. Daniela Žilková

Ing. Martin Tokár
a Ewa Hanna Nanek

Ján Kocian
a Martina Kollárová

Peter Turanský
a Alžbeta Čarnogurská

Tomáš Čelko
a Dagmar Čeryová

September - Október 2009 Narodili sa

Marcel Pagáč
Tomáš Čelko

Naši jubilanti 60-roční

Anton Gažík
Imrich Halada
Marta Kadašová

Miroslav Kopaj
Lýdia Kovarská
Mária Lipová
Marian Ondriš
Ludovít Rác
Jozef Rapant
Jozef Tkáč

65-roční

Emil Kadaš
Jozef Kovarský
Marian Miček
František Mikulášik
Emil Pagáč
Olga Patajová
Eva Poničanová
Štefánia Vlčková

70-roční

Anton Gergič
Ladislav Lipa
Valéria Ottingerová
Jarolím Pikna
Jozef Polák
Michal Poničan

75-roční

Milan Mihok
Alojzia Rosinová
Aladár Toma
Rudolf Žovin

80-roční

Irena Hotová
Mária Husková
Mária Kišová
Vincent Plecho
Mária Podoláková

81-roční

Ján Andrášik
Mária Ondrigová
Mária Slováková

82-roční

Ludovít Blažo

Irena Heráková
Veronika Krausová
Mária Paulovičová
Viliam Srdoš

83-roční

Katarína Haulišová
Marta Slivková

84-roční

Jozefína Divincová
Elena Pachová
Vilma Winklerová

85-ročný

Ján Vojtek

86-roční

Júlia Bartušová
Magdaléna Danielová

88-roční

Amália Kršnáková
Vilma Polčíková
Mária Žibeková

89-ročná

Margita Šoltýsová

91-ročná

Mária Kadašová

96-ročná

Anna Geričová

Srdečne blahoželáme!

Opustili nás

Margita Kocianová
Emília Andreanská
Helena Bangová
Anna Tanáčová
Vincent Luha

Češť ich pamiatke.

Viera Lietavová

Voľby do VÚC 2009

**Kandidát za poslanca
zastupiteľstva
Trnavského
samosprávneho
kraja**

Chcem urobiť maximum v prospech
Trnavského samosprávneho kraja a jeho
obyvateľov, aby sa práve tento kraj
stal popredným regiónom
v rámci Slovenska.

voľte číslo

6

JUDr. Milan Gavorník
primátor Mesta Leopoldov

nezávislý kandidát